

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

חבורת הגבורים

שיש להם כח ואינם מפחדים לעשות מעשים כאלו מסכנים וכואבים. כמדי לילה היו הולכים לישון עיפים ומותשים מכוחותיהם שאזלו בין מתקני הגנה. לא פלא שלמחרת היו מאחרים לחברת תפלה. רובי החזק אף היה מנמנם כשראשו נופל לצדדיו בין ברוך שאמר לברכת יוצר...

יום ששי אחד, כאשר ישבו בשעור מוסר בפרקי אבות שאל המלמד בקול: "מי יודע מיהו גבור אמיתי?" בתחלה רצה אחד מחבורתם להשיב, אך מיד השיב יצחק מחרוצי הכתה: "הכובש את יצרו". "מיחדו!!!" השיב המלמד בהתפעלות. "תדעו לכם תלמידים יקרים", אמר המלמד, "השם נותן לנו כחות גוף מיחדים וחזקים בכדי שנוכל להתגבר על היצר ולנצחו."

"כשאנו מכסים בשמיכה חמה, והשעון מכריז לנו שהגיע הזמן לקום לתפלה, אם אנו זורקים את השמיכה ומתגברים לקום בעקשנות זהו גבור אמיתי. כשמתפללים בכח ובקול רם זה אומר שאנו מנצלים את כחנו לעשות רצונו באמת."

אף בספורי מעשיות למדנו על כח שטעו לומר שגבור הוא מי שיש לו איברים גדולים.

למחרת התייצבו חבורת הגבורים ראשונים בחברת תפלה, כי רצונם להיות גבורים אמיתיים.

כתות כתות הלכו וטעו, התעמקו בטעותם והשקיעו את כחם וכספם וכל חייהם לדבק בטעותם המרה. רבנו מספר לנו על עוד ועוד כתות שפחדו להם תכלית עקמה. אחת מהם היא כתה שאמרה כי עקר התכלית להשיג באכילה ושתיה ולגדל איברים - שיהיו איברים גדולים, כך יתפס גופם חלק גדול בעולם ויהיו קרוב יותר אל התכלית. ואת מי מצאו להם? איש ארץ בעל איברים גדולים ובחרו בו והמליכוהו למלך עליהם.

מספר ילדים מהכתה כנו עצמם 'הגבורים'. הם היו ששה במספר. בכל יום המתינו לסיום הלמודים בחיידר, מיד לאחר מכן רצו במהירות אדירה אל גנת ילדים רחוקה, שם טפסו על מתקנים וברזלים למיניהם, התהפכו, התגלגלו, קפצו. רובי - החזק ביניהם - הצליח ללכת על ידיו כשהוא תפוס רק בברזלים הגבוהים. ידיו היו מתנפחות ובין חבריו היה מתגאה: "אני החזק ביותר מכלכם. אם מישהו יתחיל אתי פעם, אראה לו את כחי ועצם ידי" ... ח-ח-ח...

מעטים היו בכתה שראו בהם כילדים מכבדים, אולם אף מי שכבר רצה להיות חלק מחבורת 'הגבורים' לא התקבל בברכה. תנאים קשים ודרישות כואבות היו להם. תחלה היה עליו להצליח להפיל על הארץ אחד מהילדים, וכן הלאה תרגילים שונים ומשנים. חבורת הגבורים היו מדמיינים שחברי הכתה מקנאים בהם על

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ב - מבעל תפלה (11)

שהוא בעל איברים כנ"ל, ובנדיאי ימחל לו המלך את המלוכה, מאחר שנמצא גבור בעל איברים כזה, כי לו ראוי המלוכה. וכן הנה, שנתקבל (זה הגבור הנ"ל שבא כנגדם) למלך על הכת הזאת (שנחקר אצלם שעקר הוא בעל איברים כנ"ל).

והוא הוא הגבור שאנו הולכין עתה עמו לכבש העולם. והוא אומר (הינו זה הגבור שנעשה עתה מלך עליהם), שיש לו בזה כונה אחרת במה שהוא הולך לכבש את העולם, כי אין כונתו כלל לזה שיהיה העולם כבוש תחתיו, רק שיש לו כונה אחרת בזה (כל זה הם דברי אחד מהגבורים, שספר כל זה להבעל-תפלה, ששאל לו אין נתחברו עם הגבור כנ"ל, השיב לו כל זה).

שאל לו הבעל-תפלה: ומה ענין גבורתו של זה הגבור הנ"ל, שהוא המלך שלכם. השיב לו: היות שמדינה אחת לא רצו להכניע עצמן תחתיו, ולקח הגבור הזה החרב שיש לו, והחרב שלו יש לה ג' כחות: כשמגביהין אותה בורחין כל שרי החילים

ויהי היום, והלכו מחנה אחת מהם עם העגלות שהולכין אחרי המחנה, (שקורין איבאז), שמוליכין אחריהם מאכל ומשתה וכיוצא. ואלו הבעלי איברים היתה בנדיאי אימתן מטלת על הבריות, כי היו אנשים גדולים וגבורים, ובנדיאי מי שפגע בהם נטה מהם מן הדרך.

ויהי כאשר הלכו המחנה הנ"ל, בא כנגדם גבור אחד (והוא הגבור הנ"ל, שהולך עתה עמם כנ"ל), והגבור הזה כשבא כנגד המחנה לא נטה מן הדרך, ונכנס בתוך המחנה ופיזר אותם לכאן ולכאן, ונתיראו אנשי המחנה מלפניו. והוא נכנס לתוך העגלות הנ"ל שהולכין אחרי המחנה ואכל כל מה שהיה שם. ונפלא הדבר בעיניהם מאד מאד (על גדל גבורתו, שלא היה מתירא מן המחנה כלל, ונכנס בתוכם ואכל כל מה שהיה על העגלות כנ"ל).

ותכף ומיד נפלו לפניו ואמרו לו: יחי המלך. כי ידעו שגבור כזה בנדיאי ראוי למלך, לפי דעתם שעקר התכלית הוא מי

וְכוּ' (הִינּוּ שְׁלֹשָׁה כַּחוֹת הַמְּבֹאֲרִים לְמַעַלָּה).
כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת הִבְעֵל־תַּפְלָה, הִבִּין שֶׁזֶהוּ בּוֹדֵאי
הַגָּבוֹר שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל.

וּבִקֵּשׁ הִבְעֵל־תַּפְלָה, אִם אֶפְשָׁר שְׁתִּירָאָה
פָּנִים עִם זֶה הַגָּבוֹר שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ שְׁלֹהֶם.
הִשִּׁיבוּ לוֹ, שִׁיּוּדִיעוּ הַדָּבָר לְהַגָּבוֹר וַיִּשְׁאַלּוּ
אוֹתוֹ אִם יִתֵּן רְשׁוּת, (שְׁקוֹרִין מֵעִלְדִּיּוּן). וְהִלְכוּ
וַשְּׁאַלּוּ אוֹתוֹ, וְנָתַן רְשׁוּת שְׁיָבוֹא אֵלָיו.

כְּשֶׁבָּא הִבְעֵל־תַּפְלָה אֶל הַגָּבוֹר, הִכִּירוּ זֶה אֶת
זֶה, וְהָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֻחוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד
עַל שֶׁזָּכוּ לְהִתְעַד יָחִד. וְהָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֻחוֹת
וּבְכִיּוֹת, כִּי זָכְרוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו וּבָכוּ עַל
זֶה, עַל־כֵּן הָיָה בֵּינֵיהֶם שְׂמֻחוֹת וּבְכִיּוֹת.

וַדְּבָרוּ יָחִד הִבְעֵל־תַּפְלָה עִם הַגָּבוֹר אֵיךְ
נִתְגַּלְגְּלוּ וּבָאוּ לְכָאן. וְסִפֵּר הַגָּבוֹר
לְהִבְעֵל־תַּפְלָה, שֶׁמֶאֱזַ שְׁהָיָה הָרוּחַ־
סַעְרָה הַנִּ"ל, שֶׁאֵז נִתְפָּזְרוּ כָּלֶם כַּנִּ"ל, אֵז
כְּשֶׁחֲזַר מִמָּקוֹם שֶׁעָלָה לְשָׁם לְחַדֵּשׁ כַּחוֹ
כַּנִּ"ל, כְּשֶׁחֲזַר וְלֹא מָצָא אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל
הָאֲנָשִׁים שָׁלוּ הַנִּ"ל, אֵז הָלַךְ בְּאֶשֶׁר הָלַךְ,
וְעָבַר עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַנִּ"ל, הִינּוּ שֶׁהִבִּין
שֶׁהָיָה בְּמָקוֹם כָּלֶם, הִינּוּ שֶׁעָבַר בְּאִיזָה
מָקוֹם, וְהִבִּין שֶׁשָּׁם הוּא בּוֹדֵאי הַמֶּלֶךְ, אֵךְ

לֹא הָיָה יָכוֹל לְבַקֵּשׁוּ וּלְמַצְאוּ; וְכֵן עָבַר
בְּמָקוֹם אַחֵר, שֶׁהִבִּין שֶׁשָּׁם הִיא הַמַּלְכָּה,
אֵךְ לֹא הָיָה יָכוֹל לְבַקֵּשׁוּהָ וּלְמַצְאָהּ. וְכֵן עָבַר
עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַנִּ"ל, אֵךְ אוֹתָךְ לֹא
עָבַרְתִּי (הִינּוּ שֶׁהַגָּבוֹר לֹא עָבַר עַל מָקוֹם שֶׁהָיָה
שָׁם הִבְעֵל־תַּפְלָה).

עָנָה וְאָמַר הִבְעֵל־תַּפְלָה: אֲנִי עָבַרְתִּי עַל
מָקוֹם כָּלֶם וְגַם עַל מָקוֹם שְׁלֹךְ (הִינּוּ
שֶׁהִבְעֵל־תַּפְלָה עָבַר גַּם עַל מָקוֹם הַגָּבוֹר), כִּי
הָיִיתִי עוֹבֵר בְּמָקוֹם אֶחָד וְרָאִיתִי שֶׁעוֹמֵד
פֶּתֶר הַמֶּלֶךְ, וְהִבַּנְתִּי שְׁכָאן יֵשׁ בּוֹדֵאי הַמֶּלֶךְ,
אֵךְ לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לְבַקֵּשׁוּ וּלְמַצְאוּ.

וְכֵן הִלַּכְתִּי יוֹתֵר וְעָבַרְתִּי עַל יָם שֶׁל דָּם,
וְהִבַּנְתִּי שָׁזָה הַיָּם נַעֲשֶׂה בּוֹדֵאי
מִהֲדַמְעוֹת שֶׁל הַמַּלְכָּה, שֶׁהִיא בּוֹכָה עַל
כָּל הַנִּ"ל, וּבּוֹדֵאי הַמַּלְכָּה הִיא כָּאן, אֵךְ לֹא
הָיָה אֶפְשָׁר לְבַקֵּשׁוּהָ וּלְמַצְאָהּ.

וְכֵן עָבַרְתִּי עַל יָם שֶׁל חֶלֶב, וְהִבַּנְתִּי שָׁזָה
הַיָּם נַעֲשֶׂה בּוֹדֵאי מִהֲחֶלֶב שֶׁל הַבֵּת־
מַלְכָּה, שֶׁנֶּאֱבַד בָּנָה כַּנִּ"ל, וְהָיָה דוֹחֵק
אוֹתָהּ רַבּוּי הַחֶלֶב, וּמִזָּה נַעֲשֶׂה הַיָּם הַזֶּה
שֶׁל חֶלֶב; וּבּוֹדֵאי בְּכָאן הִיא הַבֵּת־מַלְכָּה,
אֵךְ לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְבַקֵּשׁוּהָ וּלְמַצְאָהּ.

שאלות לחידודא

בחן 38אך:

מעשה י"ב מבעל תפילה (11)

- א. למה הבעל תפילה והגבור שמחו ובכו כשנפגשו?
 - ☐ כי ראה שם כסא של המלך
 - ☐ כי ראה שם שעומד כתר המלך
- ב. איך הבין הבעל תפילה היכן נמצאת המלכה?
 - ☐ כי ראה שם שעומד כתר המלך, והבין שהמלכה נמצאת לידו
 - ☐ כי עבר על ים של דם, והבין שזה נעשה מהדמעות של המלכה
 - ☐ כי עבר על ים של חלב והבין שזה מהמלכה
- ג. איך הבין הבעל תפילה היכן נמצאה הבת מלכה?
 - ☐ כי עבר על ים של דם, והבין שזה נעשה מהדמעות של הבת מלכה
 - ☐ כי עבר על ים של חלב והבין שזה מהחלב של הבת מלכה
 - ☐ כי עבר ליד הגבור והבין שכנראה זוגתו הבת מלכה נמצאת לידו
- ד. האם למדת את המעשה השבוע?
 - ☐ רציתי
 - ☐ פעם
 - ☐ פעמיים

- א. למה הבעל תפילה והגבור שמחו ובכו כשנפגשו?
 - ☐ שמחו, על זה שזכו להתוועד יחד, ובכו על זה שזכרו בשאר אנשי המלך
 - ☐ בכו, על זה שהתוועדו יחד, ושמחו על זה שזכרו בשאר אנשי המלך
 - ☐ שמחו על זה שהגבור נעשה מלך, ובכו על זה שהמדינה של עשירות לא נכנעו
- ב. האם הגבור והבעל תפילה מצאו את אנשי המלך?
 - ☐ עברו על מקומם והבינו שהם שם, ומצאו אותם
 - ☐ לא עברו כלל על מקומם
 - ☐ עברו על מקומם והבינו שהם שם, אך לא מצאו אותם
- ג. על איזה מאנשי המלך, לא עבר הגבור כלל?
 - ☐ על מקום המלך בעצמו
 - ☐ על מקום הבעל תפילה
 - ☐ עבר על כל המקומות של כל אנשי המלך
- ד. על איזה מאנשי המלך לא עבר הבעל תפילה?
 - ☐ על מקום הגבור
 - ☐ על מקום המלך בעצמו
 - ☐ עבר על כל המקומות של כל אנשי המלך
- ה. איך הבין הבעל תפילה היכן נמצא המלך?
 - ☐ לא ידע היכן הוא

בעומק המעשה

כמה פעמים מוזכר "גבור" במעשה שלמדנו השבוע ?
כמה פעמים כתוב "בעלי איברים" במעשה שלמדנו השבוע ?

תשובות על מעשה י"ב מבעל תפילה (10)

ובקשו להם ארץ גורמת לזה, באיזה בת לא כתוב כלל שבקשו להם ארץ שגורמת לזה ? **בנת של הבעל תפילה** - אולי מרמז כי בתפילה לא שייך מקום - כי בכל מקום יכולים להתפלל
ובקשו להם ארץ גורמת לזה, באיזה מן הכתות מפרט רבינו איזה סוג ארץ גורמת להנהגה של הבת ? **בנת של רציחה**

דעם רבינ'ם
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com